

om alle egnens kirker kan og skal opretholdes i brug i fuldt omfang. Der kan også, især i hovedstaden, være tale om en udtynding af folkekirkens medlemsgrundlag, som gør det relevant at diskutere den fremtidige brug af enkelte kirker.

Men det er ikke muligt for en central myndighed som Kirkeministeriet at foretage en endegyldig bedømmelse af, om den ene eller den anden kirke har udspillet sin værdi som samlingspunkt. Diskussionen må derfor i første omgang føres i de lokale og regionale sammenhænge, og der er faktisk meget god gang i den.

Hver gang en præstestilling i et tyndtbefolkede område bliver ledig, indgår det i biskoppens overvejelser og eventuelt også i drøftelserne med menighedsrådene, om den skal opslås uændret, eller om man skal bruge lejligheden til at bruge ressourcerne på en anden måde. Og i hovedstaden er det ikke så meget spørgsmålet, om der skal ske ændringer af ramme og struktur, der bliver drøftet, men nærmere spørgsmålet om, hvilke ændringer der vil være de bedste.

Den opmærksomme tilhører vil måske have bemærket, at jeg kun har brugt ordet kirkepolitisk en enkelt gang. Det var, da jeg i indledningen sagde, at kirken skal hver mands hjemhus være, og at det også er en nøgle til at forstå, hvad dansk kirkepolitik er og bør være her i begyndelsen af år 2000.

Efter regeringens opfattelse er den kirkepolitiske opgave nemlig først og fremmest at understøtte folkets ønske om at have en evangelisk-luthersk kirke, som kan være dets hjemhus, og understøtte kirken, dens præster, menighedsråd osv. i bestræbelsen på at leve op til kirkens opgaver.

Det er ikke en kirkepolitisk opgave at styrke og udbrede kristendommen i Danmark. Det er derimod en kirkepolitisk opgave at bidrage til, at danskerne kan få opfyldt deres ønsker om kirkens tilstedeværelse og liv iblandt dem. Det er en kirkepolitisk opgave at bidrage til, at kirken har gode vilkår for at løse sine opgaver med forkyndelse, undervisning, sjælesorg og andre ting og med forvaltning af kirker, kirkegårde, og hvad kirken ellers råder over.

Det er efter regeringens opfattelse ikke en kirkepolitisk opgave at diktere gennemgribende forandringer i folkekirkens liv eller struktur, men det er naturligvis en kirkepolitisk opgave at sikre, at kirken ikke skæjer ud ved f.eks. overdreven brug af ressourcer eller ved at sætte begrænsninger på danskernes adgang til at bruge

kirken i større eller mindre omfang, som de nu har lyst til eller behov for.

Det er også en kirkepolitisk opgave at være opmærksom på, hvilke behov der er for at få fornyet de regelsæt, de retningslinjer, som gælder for de forskellige sider af folkekirkens virke. Og således betyder de udfordringer, som kirkens forkyndelsesopgave står midt i, f.eks., at det er en væsentlig kirkepolitisk opgave at arbejde med en gennemgang og formentlig også en række justeringer af præsternes uddannelsesmæssige grundlag, og det arbejder vi så også på.

Der er heller ingen tvivl om, at det er en væsentlig kirkepolitisk opgave at vurdere behovet for ændringer og forenklinger af de mange, mange regler, som findes for folkekirkens liv og virke. Det arbejdes der for tiden ihærdigt på i det forenklingssudvalg, som jeg nedsatte i fjor med repræsentanter for de mange forskellige interesser i folkekirken. Og jeg tør nu godt spå, at det vil munde ud i forslag, som vi vil få lejlighed til at drøfte og tage stilling til her i Folketinget.

Den væsentligste kirkepolitiske udfordring er dog måske, at vi fra centralt kirkepolitisk hold får opmuntret til, at der kommer gang i den lokale kirkepolitiske diskussion før menighedsrådsvalget den 14. november, for det vil være en fin anledning til, at man i de enkelte sogne får drøftet, hvordan man løser såvel udfordringen om forkyndelsen som spørgsmålene om rammerne og strukturen, sådan at det lokale demokrati i folkekirken bliver en levende og aktiv del og en støtte til folkekirkens opgave: at sikre forkyndelsen.

Forhandling

Poul Nødgaard (DF):

Først tak til kirkeministeren for den udførlige besvarelse.

Som jeg nævnte i min begrundelse, har Dansk Folkeparti fundet det nyttigt med en debat med udgangspunkt i, at hele 86 pct. af den danske befolkning er medlemmer af folkekirken og derved bekender sig til kristendommen.

Vore mange kirker i by og på land udgør det faste fundament for folkekirken, men der forekommer til stadighed tanker om at nedlægge kirker, hvilket specielt er gældende her i hovedstaden, men med mellemrum bølger også